

PRISLUHNI

»Strmenje v svoje okoliščine je občasno lahko ekvivalentno zrenju v oči lakomne krvoločne zveri, in to brez zavedanja, ali je tvoj pogled usmerjen v megleno zrcalo ali ne. Verjemi, razumem.

Svoje besede poskušaš v svoji glavi vztrajno in odločno ponavljati, poudariti njihov pomen in njihovo veljavo, na vsak način poskušaš doumeti vse razloge in razčleniti dogodke na več različnih, lažje razumljivih delov.

Zvok padanja rezila na giljotini te ubija, pa čeprav ne stvarno – postopaš, pričakuješ in ogorčeno čakaš, da bi slabo nabrušen nož le polovično presekal tvoj vrat, brez možnosti, da bi priredil situacijo, popravil pretekle dogodke ali temeljito predelal informacije. Tvoja glava negibno sloni na tnalu, umeščena med lesena razpredelka. Nimaš moči uiti, čeprav nisi zvezan; zadnje čase se sprašuješ, če je umik sploh še smiseln. Svoj pogled usmeriš k luni, ki je nasproti, in se, v nasprotju s svojimi čustvi, nasmehneš v njeno smer.

Sprašuješ se, če je tudi mesec, ki že milijone let visi nad neskončno globokim breznom pogube, kdaj zamikal prevrat, silovit padeč, tresk in nespodoben razkol lastne vsebine. Ob tem vprašanju se zdrzneš, se zopet zazreš vanj in ga poskusiš potolažiti z mislijo o minljivosti.

Svoje življenje živiš sekundarno, zgolj kakor opazovalec – kakor da to življenje sploh ne bi bilo tvoje. Zdi se ti, da zreš skozi megleno okno v življenje, ki bi moralo obstajati, pa vendarle ne eksistira. Strmiš v iluzijo življenja, neresnično, niti ne idealizirano verzijo svojega življenja. Strmiš v oči krvoločne zveri, trdno priklenjene na hladno podlago, ki ji povzroča resne medicinske težave. Le strmiš – ne bežiš na varno s primarnim pomislekom; ne pomagaš odkleniti na verigo priklenjene zveri. Okamenelo strmiš – brez strahu ali empatije. Veselje te pogleda v oči, toda po prvem stiku dlani ponikne v ozadje in izgine izven dosega tvojega pogleda; jeza trepeti v tvojem skeletu; brez vžigalne vrvice, ki je potrebna za normalno delovanje prve stopnje besa; žalost izrazito dominira, toda le površinsko.

Svoje srce pohlepno varuješ v naročju svojih dlani, tiščiš ga k prsim in poskušaš umestiti na njemu ustrezno mesto. Poskušaš vedno bolj surovo in brezobzirno, vedno bolj agresivno, s pomislekom, da je treba ugajati družbi ter njenim idealom. Vse dokler ti zmečkan organ ne spolzi med prsti in razmočen pristane na tleh – nedelujoč in s tem nekoristen. Sprašuješ se, če je bilo tvoje srce v družbi res tako zelo moteče, da je potrebovalo popolno prenavo svoje zunanosti, ki je zdaj neprepoznavna, toda manj izstopajoča.

Umiraš. Košček za koščkom, počasi, efektivno, vedno znova ali pa še vedno. Meniš, da si na tej točki že izgubil nit, ki je prepletena z življenjem, ali pa te ta obdaja s takšno silo, da je prerezala tvoje dlani. Umiraš, razpadaš, gniješ, trpiš; mrtve mravlje grizejo tvoje nabrekle oči in tvoj sapnik se duši z neprebavljeno hrano, ki jo je tvoj želodec poslal v napačno smer. Umiraš, pa vendarle ne umreš dokončno; ne glede na to, kolikokrat skočiš v prepad – skačeš vedno globlje, roba kanjona ne zmoeš več uzreti ali pa je tvoj pogled s strani želja po neobstoju. Umiraš, toda ne umreš – ker te je strah.

Svoj jok zadržuješ z vsemi močmi, kar vztrajno potrjujejo tvoji zatrti pljučni mešički, ki se v agoniji prevračajo in prerivajo med seboj. Ničesar se poprej v svojem življenju nisi oklepal s takšno silo, kot se oklepaš občutka in pomena ničnosti v tem trenutku. Dobro se zavedaš dejstva, da moraš solze, ki vrejo v tvoji glavi, pljučih in srcu, tudi tokrat zadržati v sebi; ali pa je to prepričanje napačno. Zavedaš se, da te ne bodo nehale teči. Voda te bo zalila, zajel boš svoj poslednji vdih in zrl nase z željo po ponovnem vdihu. Vse dokler ne boš refleksno prisiljen odpreti svojih ust in dovoliti vodi, da zalije tvojo razgorelo notranjost. Strah te je.«

»Zazri se vame; naj tvoj pogled ožge mojo zbledelo notranjost, jo ogreje in osvetli. Priskoči mi na pomoč, z dlanmi poskušam zajeti čim večjo količino svoje notranjosti, pa ta venomer, kakor omet z vlažne stene, pada na tla. Grabim, praskam in se oklepam vsega, kar sem. Čutim, kako mi srce pade čez rebrno ogrodje in pristane na razmočenih tleh. Ne čutim. Čutim, kako se mi razkrajajo kosti in kako večji koščki teh pristanejo poleg mojega srca, popolnoma onemogli. Ne čutim. Veter brije skozi luknjo v meni, piha dovolj močno in neusmiljeno ter suši mojo razburjeno notranjost. Ne čutim. Moje noge stojijo na trdnih tleh, prikovane z okovi frustracij; čutim breme sveta na svojih ramenih, čutim lepljiva tla pod svojimi stopali, vidim svoje na pol razkrojene notranje organe in čutim. S pogledom poskušam razločiti zlobne mrhovinarje, ki bi me morebiti poskusili ukrasti iz okolice. Črta med nevarnostjo in spokojem je zabrisana. Čutim, pa vendar ne čutim; čutim pomanjkanje čustev, njihovo nerazločno sled in grenko-sladek priokus.«

»Zatorej. Prisluhni zvonovom, ki tičijo globoko v tvoji duši – zvonovom, ki opevajo bistvo življenja, ki ne obstaja samovoljno; zvonovom, ki življenje potrjujejo takšno, kakršno je.

Naj veter stoji ob tebi; dovolj blizu, da se boš lahko oprijel njegovih nežnih zračnih sunkov. Dovolj mu vstop v svojo notranjost, naj te prevetri.

Naj te voda vdano posluša; naj tvoje besede utopi v svojih zvestih potočkih in rekah.

Naj narava poljubi tvoje lice; bodi pripravljen sprejeti življenje takšno, kakršno je – nepopolno, polno padcev in vzponov, občasno surovo, zagrenjeno, že drugič sladko, kakor z medom prepojen kozarec mleka.

Življenje naj stopi k tebi, toda takrat stoj pokončno, življenje se bo namreč zgledovalo po tvoji podobi. Z njim se potrudi stopiti naprej, z ramo ob rami.

Življenje, me slišiš? Ljubi ga in ljubilo te bo nazaj – ljubilo te bo, ko mu boš pod kolena nametal polena; ljubilo te bo, ko bo v tvoji prisotnosti njegovo srce poskakovalo od sreče; in ljubilo te bo, ko bosta skupaj čepela na robu obupa, čemernosti in brezdelja.

Svoje srce pa potisni visoko, zvezdam nasproti, bodi ponosen na njegovo neprekinjeno delovanje, na vsa čustva, ki jih povzroča, in njegovo pomembnost. Naj krvavi, naj poka po šivih in se krči ter širi. Ne skrivaj ga pred svetom, naj svet ob pogledu nanj osupne.«